

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

MILOSTENIA PE PĂMÂNT DEVINE COMOARĂ ÎN CERURI

DUMINICA A 30-A DUPĂ RUSALII

(Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor)

SF. MARE MC. ECATERINA;
SF. MARE MC. MERCURIE

Prin pericopa Evanghelică a tânărului bogat (Luca 18, 18-27), Biserica ne arată că în drumul câștigării mântuirii lăcomia de avere, bunurile materiale în exces, peste trebuințele firești, alipirea și înrobirea față de acestea, închiderea în egoism și ne iubirea de săraci, constituie o piedică reală și ne primejduiește urcușul spre împărăția lui Dumnezeu. Prisosul de bogăție trebuie să-l împartă prin milostenie cu cel sărac, cu cel flămând și gol, cu cel bolnav sau părăsit, înstrăinat sau orfan și făcând acestea îți aduni comoară în cer spre mântuirea sufletului tău.

Tânărul bogat din evanghelia de azi a venit la Mântuitorul Hristos și L-a întrebat: ce să fac pentru a dobândi viața cea veșnică? Era un tânăr cultivat, cunoștea învățătura legii și era preocupat de un ideal frumos și înalt: cum să-și orânduiească viața sa, gândirea și acțiunile sale spre a fi bine plăcut lui Dumnezeu și moștenească viața de veci.

Apreciind dorința tânărului dregător, Hristos Domnul îl pune în fața unei probe de examen, lăsându-i liberă opțiunea. Îi spune ce să facă, îi arată calea, îl cheamă chiar să devină ucenicul Lui, dar nu-l silește, îl lasă liber să aleagă. Îi spune concret: „Dacă vrei să intri în viață, adică să te mântuiești, să împlinești poruncile date de Dumnezeu și pe care le cunoști din Lege: să nu ucizi, să nu furi, să nu fi desfrânat, să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău, să cinstești pe tată tău și pe mama ta”. La acestea tânărul a răspuns, parcă bucurat: „Acestea toate

le-am păzit din tinerețile mele”. (v.21)

Tânărul se gândea: oare îmi mai lipsește ceva, mai trebuie să fac ceva? Cunoscând ca un Dumnezeu viața și inima tânărului, Hristos coboară mai adânc în ființa sa și îi spune că, deși împlinește toate cele cerute de Lege, pentru ca să ajungă la desăvârșire și să dobândească bunurile vieții veșnice, îi mai lipsește ceva: să facă milostenie cu averile sale. Să le vândă și să le împartă celor săraci. De aceea, Domnul îi spune: „Vinde toată averea ta și o împarte săracilor și vei avea comoară în cer.”

Cu alte cuvinte, îl îndeamnă să fie milostiv față de cei lipsiți și de cei săraci, să-și adune în Cer o altă comoară, care nu se va învechi niciodată și care îi va da garanția mântuirii sufletului său. Mai mult, dacă va reuși să facă acest lucru, să se dezlipească cu inima de averile sale, îl cheamă Hristos să devină ucenicul Său: „Vino apoi și urmează Mie.” (v.22)

Din păcate, tânărul bogat nu a putut să treacă proba examenului. Când a auzit ce i se cere, s-a mâhnit în sufletul său și s-a retras întristat.

Văzând acestea, Mântuitorul face o

apreciere valabilă și atunci, dar și astăzi: „Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu; căci mai ușor trece o cămilă prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu.” Atunci se mai poate mântui cineva? O întrebare firească; și-a pus-o și Apostolii. A răspuns Hristos zicând: „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu.” Omul singur nu se poate mântui, pentru că mântuirea este în primul rând Lucrarea lui Dumnezeu cu noi. Harul mântuitor îl dă Dumnezeu prin Sfintele Taine ale Bisericii, iar noi, prin credință și fapte bune, prin rugăciune, smerenie și viață curată, urcăm treaptă cu treaptă drumul care ne duce la împărăția cerească.

Apropierea Sfintei Sărbători ale Nașterii Fiului lui Dumnezeu să ne arate și nouă cu adevărat, să fim darnici, milostivi și iubitori de semeni, ca și Dumnezeu Cel Bun și Milostiv, Care a plecat cerurile și S-a coborât la noi, prin întruparea Fiului Său și ne-a dăruit nouă mântuire și viață veșnică.

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

Un simbol al unității și credinței românilor

CATEDRALA MÂNTUIRII NEAMULUI

† Când vorbim de Catedrala Mântuirii Neamului, ne referim la izbăvirea poporului de dominație străină și dobândirea libertății de-a trăi în comuniune națională exprimată în unirea tuturor provinciilor românești într-un singur Stat național. Aceasta era, în mod constant, gândirea Patriarhului Miron și a contemporanilor săi care doreau o catedrală nouă.

† Catedrala Mântuirii Neamului, sau Catedrala Națională, cu hramul principal Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor, unește simbolic iubirea față de Dumnezeu a unui popor creștin, jertfelnic și darnic, cu recunoștința pe care o datorăm permanent Eroilor Neamului.

(Din Pastorală Sfântului Sinod la prima duminică din Postul Nașterii Domnului 2018)

„Suntem datori să ridicăm în Capitala tuturor Românilor... Biserica Mântuirii Neamului ca simbol al unității sufletești a întregului neam.”

Regele Ferdinand (10 mai 1920)

Acum 11 ani, la 29 noiembrie 2007, se punea piatra de temelie a actualei Catedrale a Mântuirii Neamului și se sfințea locul pe care urma să se construiască acest sfânt lăcaș.

Iată că azi, în an centenar, după multe încercări și împotriviri, din dragostea și dărnicia credincioșilor și din râvna ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române, s-a ajuns la sfințirea altarului acestei mărețe construcții. Catedrala este darul de mulțumire al poporului român față de grija cu care de milenii Dumnezeu a înconjurat acest popor, iar pe de altă parte arată respectul și cinstirea pe care noi o aducem tuturor eroilor și martirilor care au luptat și și-au dat viața pentru unitatea poporului român și credința creștină.

Aveam nevoie de o astfel de Catedrală

Oare noi, românii, nu merităm o asemenea catedrală? Oare noi, românii, nu suntem în stare de construcții mărețe, dedicate unor idealuri spirituale? Suntem sortiți numai lucrurilor mici sau avem și visuri mai nobile și mai înalte care se materializează în zidiri ce cuprind în sine toate frământările, bucuriile și valorile unui neam de două mii de ani creștin?

Veacuri de-a rândul domnii și boierii noștri au înălțat permanent biserici și mănăstiri, de multe ori ca semn de mulțumire și recunoștință față de cel Atotputernic în urma unor războaie sau mari necazuri. I-au mulțumit în acest fel lui Dumnezeu că nu ne-a lăsat și nu ne-a dat pieirii în momentele grele. Să ne amintim numai de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare.

Dar acestei Catedrale i-au trebuit 130 de ani de la inițiativă și până la începerea construcției. S-a spus mereu că în capitala României nu există - ca în multe alte capitale și orașe mari ale lumii - o Catedrală demnă de credința și istoria noastră. Sunt zeci de exemple în toată lumea creștină de catedrale construite sau reconstruite în ultimele decenii cu fonduri publice și donații ale cetățenilor și credincioșilor.

Pe de altă parte, în cultul liturgic ortodox era nevoie de o catedrală care să poată primi la marile sărbători și slujbe zecile de mii de creștini care doresc să participe. Dovadă faptul că azi zeci de mii de oameni au venit din întreaga țară la slujba de sfințire a altarului Catedralei.

Mihai Eminescu și Catedrala Mântuirii Neamului

Visul ridicării unei catedrale a început

imediat după Războiul de Independență din anii 1877-1878. Ioan Slavici spunea în 1924: „Când a sosit la București vestea că Curcanii noștri au cucerit reduta Grivița, Eminescu și eu am chibzuit să publicăm în Timpul un articol, în care arătam că Ștefan-Vodă cel Mare, de fiecare victorie câștigată pe câmpul de război, zidea întru mărirea lui Dumnezeu câte o mănăstire, și stăruiam ca românii din zilele noastre să ridice și ei o catedrală la București, unde nu e nici o biserică mai încăpătoare, în care mulți creștini să se roage împreună pentru binele obșteșc”. Deci acesta era contextul și sensul pe care Eminescu îl atribuia unui asemenea proiect. Tot Eminescu a folosit pentru prima dată denumirea de „Catedrala Mântuirii Neamului”, se pare în anul 1881.

Ideea construirii unei Catedrale monumentale în București a apărut imediat după dobândirea Independenței de stat în urma războiului din 1877-1878, atunci când s-a constatat că „nici una din cele peste o sută de biserici existente atunci în Capitală nu erau atât de încăpătoare încât să primească pe toți cei care ar fi dorit să participe la Te Deum-urile oficiale cu prilejul sărbătorilor naționale sau la alte momente solemne”.

Legea din 1884 pentru construirea catedralei

După proclamarea României ca Regat, Regele Carol I înaintează Camerei Legislative un proiect de lege relativ la construirea unei Catedrale române în Capitală. Mai ales că și bulgarii decisese să construiască Catedrala Alexandru Nevski din Sofia, ca jertfă de recunoștință față de soldații căzuți pentru independența Bulgariei de sub Imperiul Otoman, iar multe personalități românești - culturale, științifice, politice, bisericesti susțineau un proiect asemănător. După proclamarea României ca regat în anul 1881, Regele Carol I a conceput un vast plan de modernizare a țării și a instituțiilor ei. În

cadrul acestui plan, construirea unei catedrale naționale avea un loc central. Printre proiectele de lege supuse dezbaterii corpurilor legiuitoare în sesiunea 1881-1882, în concordanță cu dorința expresă a regelui Carol I, se aflau: „Proiectul de lege pentru înființarea de edificii și construcții publice” și „Proiectul de lege pentru construirea unei catedrale române în capitala țării”.

Acest al doilea proiect a fost înaintat de Regele Carol I Senatului și Adunării Deputaților în mai 1882 pentru dezbateri. Și astfel s-a născut Legea nr. 1750, promulgată de Regele Carol I la 5 iunie 1884, în care se preciza necesitatea construirii unei catedrale ortodoxe în București. Prin aceeași lege, Statul român aloca un buget de 5 milioane de lei aur pentru construirea acesteia, sumă care reprezenta aproape 5% din bugetul țării, stabilind pentru edificarea Catedralei o perioadă de cinci ani. Această lege nu a fost niciodată abrogată!

Cu tot interesul arătat de Rege acestui obiectiv și a fondurilor alocate, începerea proiectării și apoi a lucrărilor s-a amânat mereu, iar bugetul alocat s-a risipit pe alte investiții ale Guvernului, în special pe construcții de școli. Amânarea s-a datorat mai ales negăsirii unui amplasament potrivit.

Apoi, pentru că nu mai erau bani, s-a propus o subscripție publică pentru adunarea fondurilor iar: „Sfântul Sinod să ia sub patronajul său facerea unei catedrale în București și să lanseze lista de subscripție publică pentru strângerea de fonduri”. Un pas concret în realizarea unui fond pentru construirea Catedralei în București a fost făcut în noiembrie 1902 de boierul basarabean Vasile Stroescu, un mare filantrop, care a donat în acest scop suma de 102.600 lei. Dar subscripția s-a oprit odată cu izbucnirea Primului Război Mondial.

Regele Ferdinand susține ridicarea unei biserici monumentale

După Marea Unire din 1918, demersul pentru înălțarea unei Catedrale în Capitala țării, drept recunoștință adusă Bunului Dumnezeu pentru înfăptuirea României întregite, a aparținut mitropolitului primat Miron Cristea. La rugămintea sa, Regele Ferdinand adresează Sfântului Sinod, la 10 mai 1920, un hrisov regal prin care se vestește hotărârea de a ridica în București o biserică monumentală în amintirea victoriei armatelor române în războiul de întregire.

La 4 februarie 1925 a luat ființă Patriarhia Română, iar la 1 noiembrie 1925 a avut loc întronizarea în scaunul patriarhal a lui Miron Cristea. După numai câteva zile, Patriarhul discută proiectul cu primul ministru Ionel I.C. Brătianu, care la cererea sa, „a deschis un credit de 3.000.000 lei pentru facerea planurilor”. Apoi, la 3/4 februarie 1926, la prima ședință a Consiliului Național Bisericesc, s-a hotărât numirea unei „comisii de specialitate, pentru a

pregăti caietul de sarcini, cu toate condițiile ce trebuie să îndeplinească planurile, iar, în înțelegere cu Primăria Capitalei, să se aleagă locul potrivit unde să se așeze clădirea”.

Din nou stabilirea locului de amplasare al viitoarei Catedrale a născut o amplă dezbateri. Deși s-au elaborat și primele proiecte pentru o Catedrală Ortodoxă în Capitala țării, lucrurile s-au oprit aici din cauza crizei economice și a celui de-Al Doilea Război Mondial. Apoi au venit deceniile întunecate ale comunismului.

O catedrală dedicată cinstirii jertfei înaintașilor

Abia după 1990 proiectul Catedralei a fost readus în actualitate de vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist, atât spre cinstirea jertfei înaintașilor pentru credință și unitatea neamului, cât și a jertfei pentru obținerea libertății de sub comunism și ateism. La 7 februarie 1995, cu ocazia festivităților prilejuate de aniversarea Autocefaliei și a înființării Patriarhiei Române, Patriarhul Teoctist lansează un apel conducătorilor de stat și politici ai țării, clerului și credincioșilor, să sprijine realizarea Catedralei Mântuirii Neamului.

Și din nou discuții pro - și mai ales contra - locului de amplasare a viitoarei catedrale:

pentru început se propune Piața Unirii, unde la 5 februarie 1999 Patriarhul Teoctist a sfințit locul și a așezat o sfântă cruce ca piatră de temelie a viitoarei catedrale a Mântuirii Neamului. La baza crucii s-a depus un hrisov, semnat de Patriarhul Teoctist, președintele României Emil Constantinescu, primul-ministru Radu Vasile, președinții Camerelor și alți demnitari prezenți.

Apoi, urmează alte demersuri și proiecte, și se discută pe rând despre alte amplasamente: Piața Alba Iulia - 2001, Parcul Carol - 2004 și în final Dealul Arsenalului.

Visul începe să devină realitate

La 29 noiembrie 2007 a avut loc slujba de punere a pietrei de temelie și a sfințirii locului destinat construirii Catedralei patriarhale pe terenul atribuit în calea 13 Septembrie, sector 5, București, între Ministerul Apărării Naționale și Parlamentul României, în suprafață de cca. 110.000 mp (11 ha). La acest eveniment au participat membrii Sfântului Sinod în frunte cu Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, primul-ministru, președintele Senatului, foști președinți ai statului, miniștri, parlamentari, personalități ale instituțiilor centrale și locale, primarul general al Capitalei, dar și un număr mare de preoți și credincioși.

Urmează apoi alegerea proiectului pentru clădirea Catedralei Patriarhale, iar la sfârșitul anului 2010 lucrările de construcție ale Catedralei Mântuirii Neamului intră în linie dreaptă, începând organizarea de șantier și execuția pereților clădirii.

Mai bine de 130 de ani au durat încercările de a ridica o Catedrală a Mântuirii Neamului, așa cum a numit-o poetul nepereche Mihail Eminescu. Mai avem încă mult de parcurs până la finalizarea ei. Vor mai trebui încă multe eforturi - materiale, financiare - pentru a o vedea complet ridicată, apoi pictată.

Și pentru că ne-am referit la pictură, noi care abia acum un an am participat la sfințirea bisericii Șerban Vodă, putem spune că biserica noastră și Catedrala Mântuirii Neamului au ceva în comun: pictura bisericii Șerban Vodă și catapeteasma Catedralei sunt făcute de același pictor, Daniel Codrescu. Cu mențiunea că tehnicile diferă: catapeteasma Catedralei, cu o suprafață de 400 metri pătrați, de zid, este în întregime acoperită de icoane în mozaic! ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 NOIEMBRIE - 2 DECEMBRIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 28 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 30 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 1 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților; Tedeum Vecernie
Duminică 2 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie

SLUJITORII ALTARULUI ȘI MAREA UNIRE

În întreg anul 2018 s-a vorbit și scris mult pe tema Marii Uniri. File de istorie s-au redescoperit celor pentru care mai înseamnă ceva țara și neamul în care te-ai născut și care, privind la soarta națiunilor, au înțeles că acele neamuri care nu au reușit să-și aibă o țară a lor au fost risipite, anihilate sau asimilate de alții. Unitatea de neam și credința au fost valorile înalte la care milioane de români nu au abdicat de-a lungul veacurilor, mai ales dincolo de granițele țărilor române.

De aceea, trebuie să spunem că rolul clericilor români a fost deosebit de important în realizarea Marii Unirii. De altfel calendarul nostru ortodox amintește mulți sfinți care au apărut credința strămoșească și drepturile fundamentale ale românilor, mai ales ale celor din Transilvania, dintre care mulți preoți sau călugări.

Așadar, clericii au avut un rol important în trezirea și păstrarea conștiinței de neam a românilor. Iar la ceasul Marii Unirii din 1918 s-a remarcat contribuția Patriarhul Miron Cristea (pe atunci Episcopul Caransebeșului), mitropolitii Nicolae Bălan, arhimandritul Gurie Grosu (ulterior, Mitropolitul Basarabiei), Roman Ciorogariu (primul Episcop ortodox al Oradiei), protopopul de Săliște Ioan Lupaș, protopopul Brașovului, Iosif Blaga, sunt doar cei mai cunoscuți dintre aceștia. Și clericii greco-catolici au făcut front comun cu ierarhii și preoții ortodocși, iar istorica fotografie de la Alba Iulia, din 1 Decembrie 1918, în care apar la aceeași tribună Episcopul ortodox Miron Cristea și cel greco-catolic Iuliu Hossu, ilustrează o realitate istorică.

Suferințele preoților pentru cauza unirii

Mulți preoți au murit pe front sau au participat la Primul Război Mondial. Și mai mulți sunt cei care au militat pentru drepturile românilor și au suferit pentru aceasta în Transilvania, Bucovina și Basarabia. Pentru activitatea lor cu caracter românesc și pentru ideile unioniste propagate înainte de 1918, 150 de preoți ortodocși din Transilvania au fost înțemnițați de autoritățile ungare și peste 200 au fost exilați la Sopron, în Ungaria, în condiții grele, de mizerie, timp de mai bine de doi ani. Neștiute azi sunt suferințele preoților și familiilor lor pentru cauza unirii. Mulți au fost deportați. Dintre preotese să amintim doar două: văduva preotului Iosif Goga din Rășinari, mama

poetului Octavian Goga, care a fost deportată, și preoteasa Elvira Cioran, mama lui Emil Cioran, aceasta îndurând suferințe în închisorile de la Sibiu și Cluj. După retragerea trupelor românești din Transilvania, în 1916, peste 100 de preoți au fost nevoiți să plece în Regatul României de teama represaliilor autorităților maghiare. Unul dintre cei refugiați a fost cunoscutul scriitor și preot Ion Agârbiceanu.

Clerici din toate provinciile românești au militat pentru unire

Episcopi, consilieri, profesori de teologie, protopopii și preoții din Ardeal și Banat au ajutat la formarea consiliilor și gărzilor naționale locale și la propagarea ideilor unioniste. Dintre ei facem cunoscut numele profesorilor de teologie din Sibiu Nicolae Bălan și Silviu Dragomir, la Blaj, vicarul Vasile Suci (viitorul mitropolit), la Caransebeș, Episcopul Miron Cristea. Slujitorii Bisericii din Basarabia au luptat împreună cu intelectualii pentru unirea cu țara-mamă, mai însemnați arhimandriții Gurie Grosu și Dionisie Erhan, care aveau să devină episcopi. Preotul și poetul Alexei Mateevici a murit pe front în Marele Război. În Bucovina, un preot avea rolul principal

în proclamația de unire cu România, Dionisie Bejan.

La 21 noiembrie 1918, cinci episcopi români din Ardeal - Ioan Papp de la Arad, Miron Cristea de la Caransebeș, Demetriu Radu de la Oradea, Iuliu Hossu de la Gherla și Valeriu Traian Frențiu de la Lugoj - publică declarația de adeziune față de Consiliul Național Român Central, prin care s-a organizat lupta pentru unire. Miron Cristea se află în primul rând între marii unioniști, participând la actul de la 1 Decembrie 1918. Pe drept a fost desemnat să facă parte din delegația care a adus la București actul Marii Uniri. Spunea la adunarea de la Alba-Iulia: „În fața asupririlor și a nedreptăților, pe cari nu le puteam opri, ne-am retras resemnați la vetrele familiilor și la altarele bisericilor noastre; și acolo am străjuit cu neadormită grijă și am salvat scumpele comori ale sufletului: legea, limba, datinile strămoșești și toată moștenirea ființei noastre etnice de Români.” Și tot Miron Cristea a avut șansa de a înălța rugăciunea de mulțumire către Dumnezeu pentru împlinirea Marii Uniri, rugăciune care rezumă esențialul mulțumirea întregului neam românesc. ❖

Cel mai nou sfânt al Bisericii Ortodoxe Române

In ședința Sfântului Sinod din 25 octombrie 2018 s-a hotărât canonizarea Episcopului Dionisie Erhan - una dintre cele mai marcante personalități eclesiastice basarabene din prima jumătate a secolului trecut - în chiar anul în care se împlinesc 100 de ani de la alegerea lui ca arhiepiscop. A fost unul dintre luptătorii pentru realizarea statului național unitar român.

Dimitrie, după numele de botez, s-a născut în anul 1868, în satul Badar din Republica Moldova. La numai 15 ani a intră în obștea mănăstirii Suruceni, din apropierea Chișinăului. Devine rasofoar în anul 1890, călugăr în 1899, primind numele Dionisie, ierodiacon în anul 1900 și ieromonah în anul 1904. Remarcându-se printr-o viață aleasă, în anul 1908 este ales stareț al mănăstirii Suruceni. Dar tânărul stareț va avea un rol important în afirmarea identității românești și realizarea idealului de unitate

națională înainte dar și după unirea Basarabiei cu țara la 27 martie 1918.

În mai 1918 este ridicat la treapta de arhimandrit, iar în 22 iulie 1918 este ales Arhiepiscopul vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și Hotinului, cu titlatura „al Ismailului”, fiind hirotonit în Catedrala Mitropolitană din Iași.

Din 1934 va fi Episcop al Cetății Albe și Ismailului. După pactul Ribbentrop-Molotov și cedarea Basarabiei, se refugiază în țară, păstorind credincioșii din Episcopia Argeșului, între anii 1940-1941.

Mai apoi se întoarce la mănăstirea sa de metanie, trecând la Domnul în data de 17 septembrie 1943, la Spitalul central din Chișinău.

Trupul Episcopului Dionisie Erhan a fost găsit neputrezit în timpul unor lucrări de consolidare efectuate la Mănăstirea Suruceni, în data de 10 iulie 2018. ❖